Ч. 288. Неділя 3 січня 1909 (21 грудня 1908). Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Запросини до передплати.

Вже лиш короткий час ділить нас від кінця року; длятого пригадуємо нашим Вп. Передплатникам, що пора відновити передплату.

Вступаючи в девятнайцятий рік нашого видавництва, будемо як і доси старати ся о то, щоби наша часопись несла сьвітло правди і науки в як найдальші закутини нашого краю: щоби ширила взаїмну братню любов і згоду не лиш між дітьми одного і того самого народу, але й зі всїма тими, з котрими воля Божа і події історичні злучили нас на одній земли, та щоби подаючи всїлякі вісти з широкого сьвіта і познакомляючи своїх читачів зі здобутками на всїляких полях людского знаня, стала ся для читачів в їх вільних від занятя хвилях жерелом приятної і хосенної забави, підручником всїлякого знаня та щирим і совістним дорадником для тих, котрі того потребують.

„Народна Часопись" буде і в новім році виходити під тими самими услівями що доси а іменно:

Для львівских передплатників в аґентиї дневників п. Ст. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9 і для передплатників на провінциї в ц. к. Староствах:

на цілий рік	К	4·80 с.
на пів року	„	2·40 „
на чверть року	„	1·20 „
місячно	„	—·40 „
поодиноке число		2 с.

Для передплатників в нашій Адміністрациї ул. Чарнецкого ч. 12, котрі хотять, щоби їм висилати безпосередно почтою:

на цілий рік	К	10·80 с.
на пів року	„	5·40 „
на чверть року	„	2·70 „
місячно	„	—·90 „
поодиноке число		6 с.

Вісти полїтичні.

До ситуациї. — Балканьскі справи.

Як послідні депеші доносять, Анґлія — подібно як Росия, згодила ся вже на предложене Австриї, аби держави перед конференциєю обговорили точки конференцийної проґрами. Австрийска дипльомация одержала в такім случаю побіду і треба дожидати вже в найблизшім часї установленя реченця конференциї.

Вісти про парляментаризацию кабінету і переговори ведені в тій справі бар. Бінертом, появляють ся вправді, між иншими тепер і Deutschn. Korr., котра втягає до тої справи також християньских суспільників, однако дневник сего сторонництва Reichspost рішучо тому заперечує, пригадуючи при тім, що головним услівєм парляментарного міністерства уважають християньскі суспільники попереднє управильнене німецко-ческого язикового спору, а крім того і зміну реґуляміну. — Обидва ті услівя вимагані християньскими суспільниками, суть однако дуже трудними справами котрі не так скоро можна полагодити. Що до німецко-ческого спору, то Німці остають рішучо при

---

16)

Маруся.

З российского — Володим. Короленка.

(Дальше).

Я зачинав розуміти настрій засідателя. Семен Федосієв не міг не знати, що кождого року дооколичні присілки були ареною тої боротьби. Але давнійше одна сторона держала ся пасивно. Розбита комора, уведений кінь, зарізана корова — виступає скарга, винуваті не знайдені.... Справа передає ся на божу волю не доходячи навіть до міста; за кождим своїм приїздом на слободу, він кінчив кілька таких справ простим підписом зладжених вже наперед постанов про перерви справ „за невиявленем винуватців"... Се й означалось, що й случайно всьо гаразд. Тепер кожда справа набувала голосного розголосу, з'являли ся зловлені на горячім учинку, повставали перестрілки; розмови про незвичайну боротбу присілків з Татарами звертали увагу. Перенявшись сею „істотою" питаня, я мимоволї усьміхнув ся.

— Вибачте — сказав я — атже Степан не краде і не рабує, але обороняє.

Семен Федосієв сів і подивив ся на мене в опір.

— Ну, от-от. Се саме... Се як раз центр... власне... центр питаня... Скажіть прошу: блудяга безтямний — пробачте — варнак... Звідки у него нараз сї... сї..

— Ідеї — підхопив я, догадуючи ся, до чого хилить ся єго гадка.

— Ідеї — то ідеї, але як там ще?

— Лицарскі.

— Ну, ото ж, ото ж — сказав він з полегкостию і лице єго трохи прояснило ся... От у місті — пробачте, я буду казати вже просто.. і розважають: з простого варнака робить ся відразу такий знаєте незвичайний Рін.... Рін....

— Рінальдо....

— От — от.... Рінальдо Рінальдіні свого фаху. Як? Від чого? Звідки? Книжок він не читає.... Ріжними там ідеями не любує ся.... Очевидно ту має силу (він скоса подивив ся на мене) посторонний вплив....

— Додайте Семене Федосієв, „шкідливий" — сказав я, усьміхаючись.

Він злегка захлиснув ся димом із своєї люльки.

— Тоб-то я звичайно, не кажу... Се дуже благородно і навіть екстраваґантно.... але уважайте самі...

І ударивши себе цибухом кілька разів по потилици він вирік з великим оживленем:

— Ось де сидить у нас ся оборона, ось де! Того й сподівати ся, що з Іркутска привезе гонець запити.... А там спитають: хто засідателем в участку? Як міг допустити такий стан річей!... А чорт! А я тілько й винен в тім трохи друже, що у мене ту оборонець виявив ся....

Єго розпука о стілько була щира і комічна, що ми оба з товаришем не мали сили здусити явної усьмішки. Помітивши се, Федосієв сам усьміхнув ся.

— Ну, добре, панове! Побороли ви мене, се так. Справедливо! До краю справедливо! До nec plus ultra!.. Признаю ся вам отверто: сам я казав в місті, що пошию ся в дурні... А все-таки у Петриченка, котрому розбили...

— Ну, то ще не найгірший вчинок... Чому се, Семене Фодосієв, вам комора Петриченка дорожша від селяньских?

— Розібють ще вашу, потім возьмуть ся за инші. Атже їм більше нема що робити.

— Ну, кажемо, — робітники з них чудові!

— На чім робити? — сумно промовив він беручи ся до набиваня другої люльки... Краєвий заряд завалено їх суплїками про поділ ґрунту. Суплїки цілком леґальні...

— Чом же їх не вдоволяють?

— Звідки? Ви знаєте, що у слобожан самих ґрунту не богато. На силу вдалось схилити селян відступити їм три чверти десятини покосу... Що таке три чверти десятини?

Він закурив і забалакав в цілком иншім тоні, просто і вже дійстно зовсім приватно.

— По правилу не можна селити засланців більше ніж на одну трету проти місцевої людности. А їх ту тепер майже тілько як і слобожан. Де-ж взяти ґрунту?

— От о тім у місті й подумати-б треба.

— А, батеньку, думали! Навіть писали богато разів, бо се-ж не від нас. Для вигоди дозору: селити в однім місци при слободі... От вам і вигода дозору!..

— Повторяти... Доходити...

поділі краю, котрому знов Чехи, без ріжниці сторонництв, всіми силами опирають ся, ба, навіть в палаті панів ґр. Фр. Тун рішучо виступив против против того. Звести отже обі сторони на тій точці до якогось порозуміня, то не легка справа. А не менше трудна справа з реформою реґуляміну. Всі сторонництва відчувають те і признають, що при нинішнім застарілім реґулямінї позитивна законодатна робота в посольскій палаті майже неможлива. Однако коли приходить до зміни, тоді кожде сторонництво застерігає ся против того, бо хоче собі на всякий случай зберегти оруже, котрим могло би в скрутних для него хвилях боронити ся. Недавно N. fr. Presse подала вислід допитів визначнійших парляментаристів в тій справі і з того можна бачити, що основна реформа реґуляміну майже немислима. Коли отже христ. суспільники від тих условий роблять зависимою парляментаризацию кабінету, то імовірно довго треба буде ждати на їх здійснене і можливійшою видає ся вість, яка недавно появила ся в дневниках про стале урядниче міністерство, за чим заявив ся в палаті панів також ґр. Пініньский.

В Сербії положене стає щораз грізнійшим. Політичні круги там дуже пригноблені під впливом промови в думі Ізвольского. Виводи Ізвольского уважають там „пожертвованем справи сербского народа". Настрій той скріпляе ще однодушна згода думи. Політичні круги не хотять виявляти отверто сего пригнобленя а намагають ся злість народу до Росиї звалити на Австрию, котра нїби то не допускає до конференциї, а через те відбирає заграничним державам спромогу стануги в обороні сербских інтересів. Сербске дневникарство виступає отже знов з погрозами, що Сербія була би приневолена хватати ся війни, коли би ударемнено конференцию. Положене в Сербії ще й задля того запутує ся, що настала там міністерска криза, а всякі переговори з сторонництвами що до утвореня коаліцийного кабінету показали ся парляментарними. Невдоволене королем Петром, котрий став орудем усиників єго попередника, росте з кождим днем а дневники домагають ся від скупштини, щоби довела короля до зреченя престола, бо може то послідувати иншим способом. Крім того проявляє ся справдешна анархія в краю наслідком виданого дозволу горожанам на ношене оружия, особливо в західній і полуденній Сербії. Послїдними днями сербскі селяни стріляли, як звіщає „W. Allg. Ztg.", до австрийскої жандармскої пограничної патрулї і ранили одного жандарма, а наслідком того жандарми застрілили двох сербских селян. Наслідком того Австрия буде приневолена домагати ся розоруженя цивільного населення сербского для обезпеченя босаньского пограничного населеня.

Новинки.

Львів, дня 2-го січня 1909

— Іменованя. П. Управитель міністерства скарбу іменував в салїнарних управах і урядах продажі соли в Галичинї і на Буковинї начальника управи в Качицї, Льва Цегака, гірничим радником; ст. управ. в Делятині, Збігн. Зловодского начальника салїнарної управи; управителя в Калуши, Ів. Лазаровича, старш. гірничим і гутничим управителем.

— Новий уряд почтовий. З днем 1 січня 1909 війшов в житє новий уряд почтовий в місті Дрогобичи з урядовою назвою „Дрогобич 2". Той уряд лучить ся з почтовою сїтию амбулянсовими почтами простору Хирів-Самбір-Стрий.

— До VI кл. ранґи посунено отсих директорів середних шкіл: Юл. Дольницкого в ґімн. в Стрию, Ів. Ногая V ґімн. у Львові і Ф. Зиха ґімн. в Бучачи. — До VII кл. ранґи посунено отсих професорів середних шкіл: Ем. Лїтиньского в ґім. в Золочеві, Фр. Візоня в IV ґім. у Львові і Вінк. Франка в ґім. III у Львові.

— Дрібні вісти. Директор руского театру в Галичинї п. Стадник був кілька днів в Киеві, де заанґажував до своєї трупи кількох артистів з музично драматичної школи Лисенка. — Читальня „Просьвіта" в Мельници устроює дня 3 с. м. концерт з приводу 40-лїтного ювилею тов. „Просьвіта" у Львові. — Загальні збори „Просьвіти" в Сяноці, заповіджені на день 3 с. м. відложено на пізнїше. — З весною сего року міста Збараж і Підволочиска дістануть військові залоги а то по одній баталїоні піхоти. — З Сараєва доносять, що кореспондента „Нов. Времени", Березовского, котрий оногди приїхав з Мостара, видалено за поширюване фальшивих і непокоячих вістий про Боснїю і Герцеґовину та відставлено найблисшим поїздом до границї. — Посол Загурский Евстах з з округа Скалат-Підволочиска-Грималів-Копычинцї-Гусятин наміряє в наслідок лихого стану свого здоровля зложити свій мандат. — Служниця Фр. Задорожна, лїт около 20; білява, убрана по міски, щезла без слїду, а що лишила свої річи в домі службодавця п. Ґеварда, то неімовірна річ щоби втекла зі служби. — З причини шкарлятини будуть в Чернівцях замкнені аж до 10 с. м. всі школи народні і середні, семінария учитель. і школа промислова.

— Дуже хороші переписні листки. Заходом „Сокільского базару" появила ся в торговли нова серия дуже хороших переписних листків приміненних до сьвят Різдва і Нового року. Серия складає ся з вісьмох карток, украшених рисунками Т. Гриневича (сільскі зимові кравиди, ангел, сьв. Николай і т. п.) та обведених мережанками.

— Репертуар руского театру в Дрогобичи (Саля міска). Початок о годинї 7 вечером. Білети продає ранше Народна Торговля.

В недїлю, дня 3 січня „Серед бурі" драма зі співами в 5 діях Бориса Грінченка.

В понедїлок, дня 4 січня „Надія" рибацка драма в 4 діях Г. Гаерманса.

Ві второк, дня 5 січня і в середу дня 6 січня 1909 нема представленя.

В четвер, дня 7 січня „Мари" голосна родинна драма в 3 діях Г. Ібсена.

— Крадежі. Господареви з Толщева, Іванови Сидорови вкрав якийсь злодій з воза, стоячого на Стрілецкій площі, голову цукру з хлїбом. Сидір побачив злодія і пустив ся за ним та відобрав мішок з хлїбом, але злодій з цукром втік. — Минулої ночи закрали ся злодії до „Дому праці" при ул. сьв. Петра і Павла та вкрали вепра, котрого на місци зарізали, 14 курок і 4 коци. Злодії були, видко, добре обзнакомлені з місцевими відносинами і знали ся навіть з псом, котрого будка уміщена близько комірки, з котрої они вкрали вепра і курки. — Висланий перед кількома днями з Динова на Угорщину на Перемишль грошевий лист на квоту 3.352 корон пропав по дорозї. Страту спостережено аж в Перемишли при отвираню грошевого мішка. Крадежи доконано так спритно, що не ушкоджено анї мішка, анї пльомби. Переведені доходженя викрили злодія. Є ним почтилїон з Дубецка, котрий переладовуючи почту, отворив мішок і виняв лист, назад запльомбував. При почтилїонї найдено коло 3.100 корон, отже страта скарбу не велика.

Землетрясеиє на Сицилії і в Калябриї.

Аж тепер зачинають поволи показувати ся наслідки землетрясеня, яке навістило Сицилію, іменно же всхідно-північний єї конець, де знаходить ся вулькан Етна, і полудневу Італию а головно провінцию Калябрию з містом Реджо, положеним над Мессиньским заливом майже напроти міста Мессини на Сицилії. Наслідки ті суть так страшні, що просто переходять всяке понятє. Були вже нераз в сих сторонах страшні землетрясеня, але так страшно, як теперішне, ще не було. Головні черти сеї катастрофи ще не досить звістні. В слїдуючім подаємо вельми характеристичні описи катастрофи після оповіданя очевидців, котрим удало ся щасливо з неї виратувати.

Як показує ся, катастрофа була би може не прибрала так величезних розмірів, як би з землетрясенем не сполучилось було рівночасно й трясенє моря. Один з виратованих, якийсь аптикар, розповідає: Перед Мессиною стояла якась лодка, готова до від'їзду. Нараз мов би вихор вивертів в мори таку яму, що лодка майже доторкнула ся дна моря а відтак підкинуло нею зараз може на яких вісім метрів високо в гору так, що єї викинуло аж на беріг.

— Повторяємо було богато разів! (він махнув рукою з виразом глубокої безнадійности). А там ось просто скажу вам: обоє арештованих Татар ми випустимо.

— Гм.. Здаєть ся, докази повні.

— Тюрма ще повнійша. Недавно прислали перемитників з відділу Прокофєва. Сї юнаки стали в олекшиньскій тайзі до бою з рудокопами. Се оружнійше якутских комор: А в острозі яблоку нема де впасти... Ех, пане бе, панове... Треба розважати по людскому... Ми тут так спутані... Приїде зараз якийсь ревізор з Іркутска: ми ту у перестунах як у павутинї.. Розстали ся ми зовсїм по приятельски, пояснивши засідателеви, що наш вплив ледви чи слїд брати під розвагу в сім випадку.

— А признайтесь, атже він збив вас — сказав мій товариш, що майже весь час нашої балачки мовчав.

— Признаюсь охочо, — відповів я. Дійстно, друга частина нашої розмови робила на мене сильне враженє. Я з соромом згадував той час, коли попавши в поганий настрій я відчував потребу стати участником тої борби і навіть стискав руками рушницю з якоюсь лютою і слїпою запеклостию...

— І головна річ, чим збив — продовжав мій товариш, — увесь час ви казали те, що повинен був казати він, а він те що справді повинні були сказати ви...

І се було цїлком слушно. Коротка розмова з засідателем звернула знов мій настрій в царину невтральности, що по якомусь природному чутю призначила нам сама суспільність... Але що робити? Живій людинї обмежитись становищем сьвідка, коли житє навкруги кипить боротьбою... Праса? кореспонденциї? осьвітлене загальних умовин? Довго, далеко, непевно...

Решту дороги ішли ми оба мовчки. По обох єї боках перелипались огні крізь ледові вікна... Слобідка кінчила звичайним ладом свій звичайний день, не завдаючись анї думами, анї питанями... Она жила, як жила і нам випало становище байдужних сьвідків сего житя. І ніколи ще се становище не здавало ся менї таким важним...

В юрті очікував нас Пекарский зацікавлений як і вся слобідка, змістом нашої розмови з засідателем. Розумний Поляк уважно вислухав наше оповідане і сказав з переконанем:

— А що б ви думали, се все, їй Богу, правда...

— Ну, добре, — сказав він по якійсь хвили, — чого треба сему Степанови справді? Яке там у него шило сидить, що спонукало єго наварити такої каші? Не йму я віри, що-б се він із за Якутів.

— Припустім: тут сварка з Абрамом...

— Ну, десять разів сварили ся, десять разів мирили ся. Я оповів те, що сам знав. Згадав далекий хутір, хоробливий приступ Степана у ночи над озером, єго нарікання на порожнечу житя, єго пориваня на золоті копальні, від яких єго здержувала тілько упертість Марусї.

— Ну, от се нехай так... — замислено сказав Пекарский і додав рішучо:

— Ну, згадаєте моє слово: довго се не буде однаково тягнути ся...

(Дальше буде).

Вода в одній хвили залила то місце, де знаходить ся причаль, а так само недалекий готель і касарню. Всї вояки потопили ся. Місто вкрила була густа мрака а коли вже добре розвиднїло ся, показало ся, що цїле місто знищене. Безпосередно по катастрофі говорено, що згинуло 50.000 людий. Видко було лиш мало блукаючих людий, котрі могли ще виратувати ся. Щоби похоронити всїх погибших, треба буде що найменше десять тисячів войска.

З иншої сторони доносять: Филя, яка від підморского землетрясеня здоймила ся в гору, була на яких 50 метрів висока і покотила ся на нещасливе місто, іменно же на ті передмістя, що лежать трохи низше, і просто змила їх. Кілько людий згинуло в тій високій мов гора филї, годі сказати. Жертвою підморского землетрясеня стали ся великі простори вздовж побережа. Певною єсть дальше річию, що в просторій мессиньскій пристанї було в часі катастрофи богато більших і менших суден, за котрими слід пропав, так, що на жаль, треба припускати, що їх знищило підморске землетрясене.

Один журналїст описує в ґазеті „Secolo" катастрофу в Реджджо як слїдує: Дня 28 го грудня о год. пів до 6. збудило мене сильне трясене і викинуло з постелї. Я сховав ся між двері, як вже дах завалив ся і підлога пукла. Я злетів з другого поверха на перший і лежав там якийсь час без памяти. Коли я знов прийшов до себе, вхопив ся за чоло і побачив руку облиту кровю. Я хотів кричати, але не міг, бо менї до горла налетіло повно пороху і мене душило. Наконець пробовав я видобути ся. На дворі було тихо як в гробі і мене брала ся розпука. Коли я опинив ся на улици, представив ся менї страшний вид. Місто виглядало так, як колиб з него зробила ся лиш одна купа развалин. Люди, що ще жили, бігали улицями мов би з розуму зійшли. Я стрітив насамперед одного учителя музики, котрий на плечах двигав свою стару матїр і вів за руку свою жінку. Дав ся почути новий удар зпід землї а доми зачали знов валити ся. Я впав знов на землю, але й зараз схопив ся та біг мов божевільний на головну площу. Аж там добачив я, що я лиш в сорочцї, так як лежав в постели і не маю на собі ніякого иншого одіня, але й побачив, що й всї другі так само лиш в сорочках.

Тимчасом розвиднило ся і аж тепер цїле нещастє зачало показувати ся щораз яснїйше і страшнїйше. Дім сиріт завалив ся і присипав всїх, що в нім були. З елєґантної палати чути було розриваючі серце голоси, взиваючі на поміч. Що чверть години давали ся відчувати нові підземні удари а рівночасно було чути підземний гук. Якийсь стражник митовий просив мене, щоби я поміг єму видобути ся зпід розвалин якогось дому. Коли ми якийсь час над тим працювали, завалив ся мур і ми мусили нещасливого лишити єго судьбі. Дїти кликали своїх материй. Мужчини, що з напруженєм всїх сил старали ся видобути свої жінки зпід розвалин, заводили на весь голос. Я стрітив одного свого приятеля, котрий завинув ся був у велику шовкову хустку. Я заговорив до него. Він не відповів нїчого, лиш подивив ся на мене очима, що стояли єму стовпом. Він зійшов був з розуму".

Префект з Реджджо, котрого уважали за погибшого, прибув онодї до Катанцаро і розповідав: Цїла тота часть, що творить осередок міста, аж до пристанї, знищена зовсїм. Лиш нові будинки в найвисшій части міста зовсїм неушкоджені. Старий замок завалив ся також. Дзвінниця катедральної церкви завалила ся на конвікт і засипала всїх людий, що там були. Так само завалила ся й епископска палата, а епископ згинув під єї розвалинами. Касарня завалила ся і убила кілька сот вояків. Ратуш завалив ся також. Число погибших єсть величезне.

Про зруйноване міста Пальмі на західнім побережу Калабрії на півночи від Реджджо розповідає посол Льольоцїо: Навіть найбуйнїйша уява злого духа не могла би придумати страшнїйшого виду, як той, який задала катастрофа нещасливому місту. Многі доми розпукли ся по середині так, що можна заглянути до їх внутра, де стїни завішені образами сьвятих та украшені вівтариками Пречистої Діви. Цїлі ряди домів похилили ся наперед. Із старої катедральної церкви зірвало кришу, а стїни розлупані на двоє, словом то „апотеоза хаосу". Всюди чути з під румовища роздираючі серце крики тисячів засипаних, взиваючих на поміч, а не можна їм подати ніякої помочи.

Місто виглядає як справдїшне пекло. Пара яка над ним піднимала ся була зовсім чорна, а відтак лив дощ мов з коновки. Люди що ще живі повибігали майже голі на улицї, втїкали мов божевільні від сили огню, від дощу і бурі та від надаючих будинків. Всї бігли або до моря, щоби ратувати ся на судна або на гостинець за містом. Та годі, не могли знайти дороги ні сюди ні туди. Многі погибли лиш длятого, що другі втїкаючі втрутили їх в якийсь огонь або помежи падаючі стїни, бо нїхто не зважав на других, лиш думав о тім як би себе виратувати. Сторожа пожарна, вояки з маринарки і сухопутного войска не могли ніяк опанувати сили елєментів. Директор полїції, котрий хотів особисто вести дїло ратункове, став ся жертвою катастрофи. Тисячі трупів з порозбиваними головами, поломаними руками і ногами, попалені і пороздушувані в страшний спосіб лежать довкола, а ті що остались при житю, гинуть з голоду і терплять страшенно від студеного зимового дощу. Они виходять на дороги, де сподівають ся знайти безпечність. Але земля все ще трясе ся. Вид знищеня єсть страшенний і вже заносить трупами як би від пошести та спаленинoю. Всї місцевости перемінили ся у великі кладовища.

Телеґрами.

Льондон 2 січня. Бюро Райтера довідує ся з урядової сторони, що Анґлія і Росия нотифікували австро угорскому урядови приняте предложень, які поробила Австро-Угорщина що до нарад над справами, які мають бути предложені европейскій конференциї.

Льондон 2 січня. Бюро Райтера доносить, що правительства анґлїйске і росийске порозуміли ся що до будучого політичного дїланя в Персиї зі взгляду на невдоволяюче положене в тім краю.

Константинополь 2 січня. Обід ґалевий, зиданий султаном на честь членів парляменту, мав незвичайно торжественний характер. Члени парляменту приймано з почестями войсковими. По правій стороні султана сиділи великий везир, міністер справ внутрішних і другий віцепрезидент палати послів, по лївій стороні президент палати і перший віцепрезидент та міністер справедливости.

По обідї, секретар відчитав бесїду султана, в котрій він вказує на велику вагу хвилї, бо то перша того рода подія в історії Туреччини. Вказав дальше на велику задачу, яка жде палату. Відповів президент палати Ахмед Різа.

Відтак відбув султан серкль, при чім Ахмед Різа представляв послів словами: „Ваш слуга". Султан допускав поодиноких послів до цїлованя руки і сказав, що нїколи в житю не був так вдоволений і не мав так приятного обіду. Богато послів зачало тиснути ся до цїлованя руки, так, що зробила ся велика глота. Понесли ся голоси, взиваючі, щоби не нарушувано спокою падишаха. Мимо того посли приступали дальше до цїлованя руки.

Наконець султан зайшов до своїх приватних апартаментів, де приймав на авдиєнциї президента і віцепрезидентів палати в присутности великого везира і міністра справ внутрішних.

Землетрясене.

Рим 2 січня. Атлянтийска фльота Сполучених Держав півн. Америки, котра може забрати на кораблї 1500 осіб, приплине завтра до Мессини. Чотири дальші пароплави, могучі помістити 6000 людий, надплили до Мессини.

При помочи бурмістра Риму вислано в сторони, навіщені катастрофою, велику скількість артикулів поживи. Правительство приказало також вислати артикули поживи. Після вістий з Мессини і Реджджо число осіб занятих при працях ратункових єсть достаточне, але все ще брак средств поживи.

Надіслане.

Єсли хто змушений обставинами рішив ся їхати далеко за море до Америки, то може близше краю набути дуже добру землю.

2600 морґів

в полудневo-східній части Угорщини (коло Великого Вараждина) є в дорозї парцеляциї на продаж. З того около 1000 морґів найлїпшої ріллї першої кляси, а решта старий і молодий ліс, сїножать і пасовиско. Підсоне дуже лагідне, зима триває найдовше два місяцї. — Пересїчна цїна за морг 125 злр., з того половину платить ся при контрактї, а другу половину можна сплачувати в 10 их річних ратах. Хто рішив би ся на се купно, то може на кошт властителя поїхати на місце і оглянути.

☛ Близших інформаций уділяє канцелярия нотарияльна в Галичи.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).